

Hương Nguyên

Lễ Nào

Tôi là con bé dưới quê lên tỉnh bước chân vào giảng đường đại học, nên vô cùng lo lắng trước cuộc sống nhộn nhịp của đô thị. Tôi có quá ít bạn, nhà nghèo nên chẳng ai thềm chơi với tôi. Có đứa bảo: Dân quê mùa chúng bây quan tâm làm gì. Những lúc ấy tôi thấy tủ thân và giấu vội giọt nước mắt nóng hổi.

Mùa thi, tôi cắm đầu vào bài vở, đối với tôi thì học phần chỉ là giai đoạn thử sức, tôi yên tâm làm bài với hết khả năng. Còn "tụi nó" vẫn đua đòi, lêu lổng – tới giờ thì chúng nó "vồ cập" lấy bài, tôi tức quá không thể chịu nổi, nhưng vì một thân một mình đành "ngậm đắng nuốt cay"....

Năm hai lớp tôi có một thành viên mới, nhỏ Lan từ Thanh Hóa chuyển vào. Lúc nào chúng nó cũng kéo nhỏ Lan vào quán và "móc" tiền của nhỏ bằng nhiều cách: nào là khao bạn mới, nào là để kết chặt tình thân. Nhiều lúc Lan òa khóc bởi những cuộc chơi đó. Nhỏ nói trong tiếng nấc nghẹn ngào:

- Tao không làm thế thì suốt đời giống mày thôi.

Nghe nhỏ nói tôi cảm thấy sóng mũi mình cay cay. Tôi chua chát nghĩ tới mình....

Chẳng lẽ tình bạn thời nay chỉ xây dựng được trên những đồng tiền
vô tri sao. Lẽ nào lại thế!

Hương Nguyên

Nguồn: Thời áo trắng

Được bạn: Thành Viên VNthuquan đưa lên
vào ngày: 27 tháng 12 năm 2003